

תלוי אייכמן (בעת המישפט. בתא-הזכוכית עם שוטר) אפר בכד חלב

כדי-החלב הריק איתי הביתה. הלכתי לישון, וכאשר התעוררו בניי, שהיו אז בני 7, הם ראו את כדי-החלב והתחילו לצעוק: "אבא חלבון! אבא חלבון!" עד כאן סיפורו.

חייל בשם עוזי

בשנת 1953, כאשר היה שרטר סודר, שמע הרצאה של חיים צדוק על תורת-המישפט. הוא הוקסם. למרות שלא ידע כמעט עברית (מעולם לא קיבל שיעור בעברית, ואת האלף-בית למד כצבא, כאשר תייק תיקים במישרד), החליט ללמוד מישפטים. הוא עבד ביום ולמד כלילה, וסיים את לימודיו.

את התמחותו עשה בפרקליטות תל-אביב.

שרטר אהב מאוד את ההופעות ואת המישפטים הפילייים. הוא קיבל עבודה במישרדו של עורך-דין שעסק בעיקר במיסים וחוזים, ועבד אצלו שלוש שנים, אבל ליבו היה בפרקליטות. בהזדמנות הראשונה שנקרתה לו, חזר לעבוד בפרקליטות.

כגיל 40 היה פרקליט זוטר ומתחיל. את המישפט החשוב הראשון שלו קיבל גם כן בזכות ידיעת השפה הגרמנית. היה זה תיק מסובך על מירמות בענייני פיצויים מגרמניה, נגד עורך-דין. בגלל בעיות השפה, הועבר התיק לשרטר. הוא הוכיח את עצמו בתיק זה, ומאו הופיע כמעט בכל התיקים החשובים והמפורסמים של פרקליטות תל-אביב.

הוא היה האיש שהביא להרשעתו של נעמן דילר, הפורץ הקיבוצני, שפרץ לבנק ביום-הכיפורים כעזרת מכונית-דירוד משוכללת. כעבור 20 שנה הופיע שרטר שוב נגד דילר, והביא שוב להרשעתו. אלא שהפעם היה דילר חולה ונכה.

משפטיהם של צור וסלומון אבו

שרטר זוכר היטב את מישפטו של מיכאל צור. זה היה תיק קשה ומסובך נגד אישיות בכירה. צוות שלם ישב על התיק כדי להכינו, ואו הופיע סניגורו של צור, עורך-הדין ארווין שימרון, ואמר כי החליטו להודות באשמה. התובעים נרממו. הם חששו שזה תרגיל, אבל צור הודה גם בבית-המישפט, ונידון למאסר ממושך.

כאשר שאל אחרי-כך שרטר את שימרון מדוע החליט להודות בתיק מסובך כלי-כך, אמר לו שימרון כי בגי-המשך בעמוד 28)

החלכנים בתל-אביב משתמשים באותו זמן, ועמדנו לנסוע ליפו, שם חיכתה לנו סירה, כדי לפזר את האפר בלביים. אבל קודם היה צורך להיפטר מהעיי-תונאים הרבים שחיכו ליד שערי בית-הסוהר. כדי להטעות אותם, שלחנו את מכוניתו של מפקד-הכלא לירושלים. ואומנם, העיתונאים נפלו בפח ונצמדו אליה. אנחנו יצאנו מהכלא בטנדר, כאשר כדי-החלב בין רגליי.

הגענו ליפו ועלינו לסירה. יצאנו מתחום המים הטריטוריאליים של מדינת-ישראל. הכוונה היתה לורות את האפר במקום בלתי-ידוע, כדי שלא יוכלו לעלות לשם לרגל. אבל מפקד הסירה רשם ביומנו את קווי האורך והרוחב של המקום בו עצרנו כדי לפזר את האפר.

יחד איתנו היה גם הכומר הקנדי, והוא הצליח לצלם את הרף הזה ביומן-הסירה. אחרי זמני-מה הוא הוציא ספר על אייכמן, ועל עטיפתו הופיע צילום אותו דף מיומן-הסירה.

כאשר חזרנו ליפו, כבר עלה השחר. כל אחד פנה לדרכו, ואני לקחתי את

את דבריו או הפסיק לרגע. אז הביט בנו במבט ציני ואמר: "להתראות רבותיי, כל אחד צריך למות יום אחד." הוא סירב לקשור את עיניי.

כרכנו את החבל על צווארו, ומישהו אמר: "פעלו!"

גופתו של אייכמן נפלה לקומה התחתונה. לא ראינו מאומה, רק את קצה החבל המרטט.

הצצתי בשעון וראיתי שמתקרבת שעת חצות. ביקשתי מהרופא את שעונו, והזויתי את המחוגים אחורה. הוא חתם על תעודת-הפטירה, ורשם את השעה והתאריך.

או העברנו את הגופה על אלונקה לצריף בו היה מוכן כבר התנור לשרי-פת-הגופה. את התנור הזה הכין "גידיל", עמיחי פאגלין. זה היה גליל-מתכת בגודל של גוף-אדם, שעמד על רגליים. מתחתיו כבר בערו להבות-גאז גדולות. הורדנו את הגופה מהאלונקה והכנסנו אותה לתנור. חיכינו בחדר הסמוך כשעה, וכאשר פתחנו את דלת-התנור, לא נותר מהצורך אלא אפר.

את האפר העברנו לכדי-החלב, בו היו

תלוי שרטר קווי אורך ורוחב

האחרון, אחרי שכל האסירים בכלא חזרו כבר לתאים, לספירת לילה.

הדרך לבית-הסוהר נחסמה בשוט-ריס, ולציבור סיפרו שהדבר נעשה מפחד מחבלים המסתובבים בסביבה. לפי התקנות, היה צורך ברופא שיחתום על תעודת-הפטירה, ועל כן צילצלתי כלילה לרופא בית-הסוהר והועקתי אותו לכלא. הוא לא כלי-כך רצה לבוא, אבל אמרתי לו שיש בעיה עם אסיר חולה, שמצבו מסוכן.

כאשר הכל היה מוכן, נכנסתי עם אריה ניר, שהיה אז נציג שרות בתי-הסוהר, לחדרו של אייכמן, ואמרתי לו בגרמנית שגזר-הדין עומד להיות מבוצע תוך זמן קצר. שאלתי אותו מה משאלתו. אייכמן היה קריר וזמר שכל מה שהוא רוצה זה בקבוק יין מתוק וצורכי-כתובה. הוא התיישב וכתב מיכתב אחרון לבני מישפחתו. קראתי אחרי-כך את המיכתב, וזה היה מיכתב יפה מאוד.

לפי התיכנון הראשוני, היתה התליה צריכה להתכצע בשעת-חצות. בין יום החמישי ליום השישי, בחדר התקבצו העיתונאים שהזמנו, הרופא וכומר קנדי, שרי-המישפטים, רב יוסף, מילא את מקומו של בכור שיטרי, שר-המישפטים, שהיה אז כבאל. כולם היו מוכנים לשילטונות על היחס אליי. את מישפחתו החליט שאסור לתלות את

מעון ליתומי-מלחמה יהודים, ויחד איתם עלה לישראל בשנת 1945.

הגרמנית השגורה בפיו הביאה אותו לחוויה השניה של חייו, להוצאתו להורג של אדולף אייכמן. בשנת 1962 הועבר אייכמן לשרות בתי-הסוהר, אחרי שהסתיים מישפטו והוא נידון למוות. שרטר עבד אז בשרות בתי-הסוהר, ובגלל הגרמנית שלו מונה לפקח על הדואר שהגיע עבור אייכמן ועל שהותו בכלא.

סמוך לתאריך ההוצאה-להורג, נת-בקש שרטר לברר פרטים על שריפת-גופה וכיצד ניתן לעשות זאת. הוא סיים בדיוק באותו זמן את חוק-לימודיו כפקולטה למישפטים, ובדק את החוק כקשר להוצאת-להורג. אז התברר לו, כי כאשר בוטל עונש-המוות בישראל, בוטלו גם התקנות שקבעו את צורת-ביצוע-העונש. הוא העיר את תשומת-ליבו של מישרד-המישפטים לכך, והחוק תוקן.

מספר שרטר:

ביום התליה ה-31 במאי 1962, נש-לחתי לירושלים להביא מנשיא-המדי-דינה את המכתב שבו דחה את בקשת-החנינה של אייכמן. היה צריך לשמור בסודיות מוחלטת את זמן ההוצאה-להורג, כדי שכל מיני גופים רחמנים בעולם לא יתערבו לטובתו. לכן הקימו

על סיפור-אהבה עם גרטה גארבו האלוהית וחלייתו של אדולף אייכמן

אייכמן ביום השישי, כי זה יום קדוש לנוצרים, מכיוון שזה יום מותו של ישו. על כן ביקשו שנקדים את התליה ונכצע אותה לפני חצות.

מיהרה לחדרו של אייכמן והבאנו אותו לתא-הגידודים, כשהוא לבוש בחליפת הגידודים-למוות, חליפה ארו-מה. שאלתי אותו אם הוא רוצה לומר דברי-מה. הוא הביט בחבל-התליה ואמר: "תתי גרמניה ותחי ארגנטינה. שתי הארצות שאלהיני אני קשור ביותר. אני מודה לשילטונות על היחס אליי. את אשמתי תקבע ההיסטוריה."

הוא הפסיק לדבר, אבל כולנו נשארונו עומדים, כי לא ידענו אם סיים

את הגידודים בחדר סמוך לזה של אייכמן בכלא-רמלה. עשינו תקיור וביררנו את צורת-חרי-הגידודים. את החבל הבאנו מאנגי-ליה. על התיקרה הצלכנו שתי קורות-ברזל עבות, ובמקום-החיבור שלהן קשרנו את חבל-התליה.

על עניבת-החבל השחלנו טבעות-ברזל, כדי שהכל יילך יותר מהר. כריצפת-החדר נקדחה חור, ועליו הוצבה דלת שנתפתח עליידי מנוף.

הכל היה מוכן, היה רק צורך לפתוח פתח בקיר שהפריד בין חדרו של אייכמן לחרי-הגידודים. כדי לא לעורר תשומת-לב, פתחו את הקיר ממש ברגע

ערד עזי ס. שראטר פרופיל של תלוי

מקורה לענייני תביעה ותועבה. למעמים לרעה, למעמים לטובה.

מקפיד להבחין בערפה וטיבה של כל ריבה חטאנה ונאוזה.

שעו בחדוזה מהגלה בתאוזה, לקיים הקצוזה של כוסית מרוזה.

מאחורי הגנלימה השחורה והרחבה, מרביא תחמושת של האמור (צני)בכמות קדיבה.

קובב בבזן צבלשון שגנה ומשיבה - לנילוי של אקת מבייקת וכלכר מרזיבה.

גם כשסר חזיקי כאש להבה, מיטיב להתאפר בארשת לשלוה.

לקוחות התקמית הקשאוזה והיציבה, בעל לב חרב (לא חואים?) ועון שולכה.

כדי לא לעורר תגובה של איבה, על טיפין של ביקורת, אשר כאן גנבה.

נבלום הקחובה לצורכי הסבה - על פרכות ואיחולים לשיבה טובה.

מתנת יום-ההולדת מהבת מומחה לענייני-תועבה